

[Nyhøe Andersen.]

almindelige bemærkninger om noget andet end det, der var spurgt om. Man vil se, at det indeholder andre svar, som i virkeligheden erkender, at der er store muligheder for at omgå det, der er hensigten med lovforslaget, og små muligheder for overhovedet at gennemføre en forsvarlig administration af det. Man vil i dette hæfte — når det kommer til sin tid — møde en erkendelse af, at der ikke foreligger de fornødne statistiske oplysninger til at kunne afgrænse de formål, som man særlig vil sætte ind for at få begrænset udlånene til. Kort sagt, man vil få indtryk af et lovforslag, der er dårligt forberedt, umuligt at administrere, uklart i mange af sine formuleringer, et forslag, man advarer imod fra Nationalbankens side, fra bankernes og sparekassernes organisationer, et forslag, som på det møde i kapitalmarkedsrådet, som vi forstår fandt sted i går, også de fleste af udtalelserne har taget afstand fra.

Der er ikke igennem udvalgsbehandlingen kommet nogen udskydelse af dette forslags vedtagelse, ej heller ændringsforslag til det, og jeg må konkludere, at udvalgsbehandlingen med rystende klarhed har afsløret, hvor dårligt der kan lovgives i dette ting under denne regering. Jeg forstår ikke, at regeringspartierne vil tage ansvar for at gennemføre en sådan lov på et tidspunkt, hvor vi alle i dette ting er under anklage for lovjaskeri og for unødigt forøgelse af administrationen både i erhvervslivet og hos det offentlige. Den uge, vi gennemlever her i tinget nu, giver desværre, ikke blot ved behandlingen af denne sag, men også af andre sager, alt for megen ammunition for dem, der kritiserer folkestyret.

Sagen bliver ikke mindre alvorlig af, at det her drejer sig om en lovgivning på et område, der er nyt og uprøvet for lovgivningsmagten. Det burde netop betyde, at forberedelsen fra regeringens side og behandlingen her i folketinget burde have været akkurat lige så omhyggelig, som den f. eks. var for realkreditreformens vedkommende.

Det er en hovedtanke i forslaget, at der skal føres det, man kalder en selektiv kreditpolitik. Man skal ikke nøjes med at regulere de samlede udlån, men man skal sætte ind over for udlån til, som det hedder i § 1, stk. 2: „bestemte, nærmere afgrænsede for-

mål“. Om det har Nationalbanken klart sagt, at en sådan politik

„... ikke på længere sigt vil give væsentlige resultater og vil være vanskeligt kontrollerbar“.

Nationalbanken har peget på de mange muligheder, der foreligger for at omgå sådanne begrænsninger med leverandørkreditter, private kreditter og øget kreditgivning fra udenlandske leverandører.

Hr. Erling Olsen var inde på, at hovedindholdet i Nationalbankens brev var at påpege, at dette forslag jo ikke kunne løse alle samfundsøkonomiske problemer. Nej, det er ikke hovedindholdet i Nationalbankens brev. Hovedindholdet i Nationalbankens redegørelse er en påpegnings af, at dette forslag ikke løser de problemer, regeringen mener det løser.

For mig er der ikke nogen tvivl om, at et forsøg på at begrænse pengeinstitutternes finansiering af forbrug vil kunne komme til at virke diskriminerende over for en række danske virksomheder, og det tror jeg stadig det vil gøre, uanset at økonomiministeren mener noget andet. Det vil det gøre ved at begunstige de særlig kapitalstærke leverandører, ved at begunstige de leverandører, der har de største muligheder for kredit fra udlandet, og ved ikke mindst at begunstige de virksomheder, der er datterselskaber af udenlandske firmaer.

Det ligger klart oplyst for os, at der ikke for tiden foreligger noget anvendeligt statistisk materiale som grundlag for en regulering af pengeinstitutternes finansiering på dette område. Både Nationalbanken og bankernes og sparekassernes organisationer har peget på, at det vil være længe og koste meget at tilvejebringe dette materiale, og at statistikken, når den kommer, alligevel vil være behæftet med betydelig usikkerhed. Derfor synes jeg ikke, det på nogen måde er for stærkt at sige, at dette forslag simpelt hen ikke vil kunne administreres.

Der er for mig ingen tvivl om, at der med dette lovforslag tilsigtes en ændring i forholdet mellem regeringen og Nationalbanken, en ændring, der går ud på, at økonomiministeriet får bemyndigelser, som hidtil både reelt og formelt har ligget hos Danmarks Nationalbank. Det har jo hidtil været Nationalbanken, der har truffet aftaler med pengeinstitutterne og realkreditinstitutterne